

РЕШЕНИЕ

№ 6361

гр. София, 26.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
публично заседание на 15.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **5038** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК.

Й. Л. Й. от [населено място] не е доволен от заповед № 17257/ 08.06.2007 г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, с която е разпоредено изземване на свидетелството за управление на моторно превозно средство №[ЕИК], категории В и М поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП.

В жалбата, конкретизирана с допълнение от 05.05.2012 г., са въведени оплаквания, че актът е издаден при неизяснена фактическа обстановка, в резултат на което неправилно е приложен материалният закон. Поддържа се, че по отношение на адресата му не е изпълнено изискването на чл. 171, т. 4 ЗДвП да са отнети всички контролни точки и не е възникнало задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП. Според пълномощника на Й. административният орган не е уведомил оспорващия за наложените му административни наказания – НП не са връчени срещу подпис на нарушителя както предписва чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Искането до съда, аргументирано подробно в писмено становище от 08.11.2012г., е за отмяна на акта и за присъждане на разноски по списък съобразно чл. 80 ГПК.

Ответникът, началникът на отдел Пътна полиция при СДВР, чрез представител по пълномощие, оспорва жалбата. Не ангажира становище по съществото на спора.

От фактическа страна се установява:

На 18.04.2001 г. министърът на вътрешните работи е издал заповед № I 85, с която на основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП упълномощава да издават актове по прилагане на ПАМ определени категории служители, сред които началник направления и сектори Пътна

полиция при териториалните служби на МВР.

На 07.10.2003 г. началникът на РПУ Т. издал НП № 1026/03 г., с което на Й. е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв по чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП за управление на МПС със скорост 90 км в час при ограничение 50 км в час и са отнети 4 контролни точки. Санкционният акт е връчен срещу подпис на наказаното лице на 31.05.2004 г.

С наказателно постановление № 37319/ 15.04.2004 г., издадено от началник АНД – СДВР на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лв по чл. 182, ал. 1, т. 2, ал. 3, т. 1 ЗДвП и в размер на 20 лв по чл. 185 ЗДвП и са му отнети 2 контролни точки. Санкционният акт е връчен на Й. на 09.08.2004 г.

С НП № 77815/ 02.08.2005 г. на началник отдел АНД - ПП КАТ - СДВР на оспорващия е наложено административно наказание по чл. 183, ал. 4, т. 7, предл. 1 ЗДвП глоба в размер на 40 лв и са отнети 10 контролни точки. Връчено е срещу подпис на жалбоподателя на 08.08.2005 г.

На 25.08.2005 г. началникът на РПУ Л. издал НП № 1252, с което на Й. е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв на основание чл. 183, ал. 2 т. 3 ЗДвП и са отнети 6 контролни точки. Постановлението е връчено срещу подпис на 17.11.2005 г.

По същия начин на 31.05.2007 г. на Й. е съобщено издаденото на 25.08.2006 г. от началник П РПУ при ОДП П. НП № 7046/06, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 3, предл. 1 ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв и са отнети 6 контролни точки.

Общият брой отнети контролни точки съгласно приложените в преписката НП /5 на брой/ е 28.

С протокол рег. № 9993/ 05.07.2011 г. на комисия служители при отдел ПП СДВР е обективизирано унищожаването на документи с изтекъл срок за съхранение за периода 01.01.2002 г. – 31.12.2003 г., което означава, че първите две посочени в акта НП - съответно от 19.02.2000 г. и от 26.11.2001 г. не се съхраняват – в този смисъл е изричното изявление в съпроводителното писмо на ответника.

В писмо изх. № я 22683/ 11.07.2012 г. началник 01 сектор КПД и ОВ сочи, че НП № 26906/ 21.03.2007 г. и № 17 257/ 06.03.2007 г. въпреки щателно търсене не са открити. Други доказателства от значение за предмета на спора по делото не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима предвид отсъствието на данни /въпреки двукратно изискване/ на доказателства за датата, на която заповед № 17257/ 08.06.2007 г. е съобщена на Й..

Актът е издаден от компетентен орган – началник отдел „Пътна полиция” – СДВР, на който са делегирани правомощия за това – Заповед № I - 85/ 18.04.2001г. на министъра на вътрешните работи. Спазена е формата по чл. 59 АПК.

Съгласно чл. 171, т. 4 ЗДвП с цел безопасност по пътищата и преустановяване на административните нарушения на водач, на когото са отнети всички контролни точки и е изгубил правоспособността си, но не е върнал свидетелството си за правоуправление, същото се изземва. Касае се за принудителна административна мярка, за чиято законосъобразност е необходимо на лицето да са отнети всички контролни точки и то да не е върнало свидетелството си за правоуправление. Й. не спори, че свидетелството не е върнато доброволно. Противоречивите позиции на страните по делото касаят другия правопораждащ факт – отнемането на контролните

точки. Контролните точки, съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП, служат за отчет на извършените от водача нарушения. За да обезпечи безопасността на движението, законодателят е преценил, че извършването на определен брой и вид нарушения е основание за отнемане на правоспособността на водача на моторното превозно средство. С цел ефективност на контрола по отношение на извършените нарушения е въведен максимален брой контролни точки и отнемане на определен брой от тях за определени нарушения. В релевантния нормативен акт – Наредба № I - 139 от 16 септември 2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, отменена с наредба № Из-1959 от 27.12.2007г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, са определени максимален размер на контролните точки 39 и конкретния брой точки, които се отнемат за отделните нарушения. Съгласно чл. 4 от Наредбата контролните точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление. Следователно, за да е налице правомерно отнемане на контролни точки, е необходимо да е установено по надлежния ред извършването на някое от нарушенията, визирани в чл. 3, ал. 1 от Наредбата. Кога едно нарушение е установено по надлежния ред, определя Законът за административните нарушения и наказания. Завършващият релевантен факт е влизането в сила на наказателното постановление, установяващо нарушението и наказанието. Съгласно чл. 64 ЗАНН наказателните постановления влизат в сила, когато не подлежат на обжалване, не са обжалвани или са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. Следователно едва след събдването на някой от посочените юридически факти по надлежния ред ще е установено извършването на съответното нарушение и на нарушителя ще следва да бъдат отнети съответния брой контролни точки. За да се установи, че дадено наказателно постановление не е обжалвано, е необходимо да се докаже по безспорен начин, че адресатът на акта не е упражнил субективното си право на жалба, възникващо от деня на връчване на акта – чл. 59, ал. 2 във вр. с чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Когато актът е връчен при условията на чл. 58, ал. 2 ЗАНН задължение на органа е да докаже, че са спазени изискванията на закона, т.е. че нарушителят не е намерен на посочения от него адрес, а новият е неизвестен. Само тогава, когато тези законови изисквания са спазени, ще е налице годин юридически факт, който да породи правните последици на влязло в сила наказателно постановление. Действията се извършват единствено от административния орган той носи тежестта за доказване на надлежното им извършване – чл. 170, ал. 1 АПК.

Според заповед № 17257/ 08.06.2007 г. спрямо Й. са издадени девет наказателни постановления. Две от тях обаче са унищожени /№4706/ 19.02.2000 г. и № 67427/ 26.11.2001 г./, а други две /№ 26906/ 21.03.2007 г. и № 17257/ 06.03.2007 г./ не са открити в деловодството на отдел Пътна полиция при СДВР. С унищожените НП са отнети общо 12 контролни точки, а с неоткритите – 6/. Само цитирането на техните номера и дати на издаване не е достатъчно да установи по несъмнен начин, че същите са надлежно съобщени на адресата си, че са влезли в сила, респ. че е настъпило отнемане на контролни точки.

По тези съображения се налага извод за недоказаност на фактическите основания в издадения акт, тъй като общият брой отнети контролни точки с влезли в сила НП

/относно датата и начина на връчване на останалите 5 НП спор по делото не съществува/ е 28, което означава, че заповедта противоречи на материалния закон.

При извода за основателност на оспорването само Й. има право на разноси, каквито от негова страна се установяват за заплащане на държавна такса в размер на 10 лв и 1000 лв по договор за правна защита и съдействие, сключен между него и адв. В. на 12.03.2012 г.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по оспорване на Й. Л. Й. от [населено място] заповед № 17257/ 08.06.2007 г., издадена от началник отдел „Пътна полиция” – СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Й. Л. Й. сумата 1010 /хиляда и десет/ лева разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: